

Sygn. akt III Ca 839/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 grudnia 2013r.

Sąd Okręgowy w Nowym Sączu, Wydział III Cywilny Odwoławczy w składzie

następującym:

Przewodniczący - Sędzia: SO Mieczysław H. Kamiński

Sędzia SO Ewa Adamczyk

Sędzia SR del. Rafał Obrzud (sprawozdawca)

Protokolant: sekr. sąd. Anna Burnagiel

po rozpoznaniu w dniu 31 grudnia 2013r. w Nowym Sączu

na rozprawie

sprawy z powództwa J. S.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Nowym Sączu

z dnia 15 lipca 2013r., sygn. akt I C 565/13

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 467 zł (czteryście sześćdziesiąt siedem złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.**

Sygn. akt I Ca 839/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia z dnia 15 lipca 2013 roku, sygn. akt I C 565/13 Sąd Rejonowy w Nowym Sączu w punkcie I zasądził od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda J. S. kwotę 4.784,86 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 12 listopada 2012 r. do dnia zapłaty, zaś w punkcie II powództwo w pozostałym zakresie oddalił. Jednocześnie w punkcie III zasądził od pozwanego na rzecz powoda 100 zł tytułem kosztów procesu.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny sprawy:

Powód J. S. jest właścicielem pojazdu marki N. (...) nr rej. (...). Z pozwanym zakładem ubezpieczeniowym zawarł umowę ubezpieczenia AC w wariancie (...).

W dniu 22 grudnia 2009 roku doszło do czołowego zderzenia samochodu powoda z innym pojazdem w wyniku czego przód samochodu powoda, tj. zderzak przedni, pas przedni, pokrywa przednia i szyba czołowa został uszkodzony. Powód zgłosił szkodę u pozwanej, która wszczęła postępowanie likwidacyjne.

Ubezpieczyciel ustalił na podstawie sporządzonej przez siebie kalkulacji, że koszty naprawy pojazdu wynoszą 4.280,09 zł bez VAT i 5.221,71 zł z VAT. W toku postępowania przedstawiono powodowi informację dla poszkodowanego o szkodzie w pojeździe, w której wskazano, że jeżeli w związku z zawarciem umowy w wariancie (...) podejmie decyzję o ustaleniu kwoty odszkodowania na podstawie rachunków za naprawę pojazdu, (...) S.A. dokona dopłaty odszkodowania do wysokości kwoty wynikającej z przedstawionych rachunków z uwzględnieniem zasad o których powód zostanie poinformowany po sporządzeniu wyceny. W aktach szkody brak dowodu przedstawienia powodowi informacji o tych zasadach.

Ubezpieczyciel wypłacił powodowi kwotę 4.280,09 zł. Kwota ta była pomniejszona o podatek VAT oraz zawierała obniżenie z uwagi na współczynnik odchylenia przy lakierowaniu, wynoszący 67 % oraz amortyzację części. Kalkulację wykonano jak kalkulację do kosztów w wariancie (...).

Na podstawie opinii biegłego S. K. Sąd I Instancji ustalił, że wartość odszkodowania w pojeździe powoda N. (...) w wariancie bez uwzględnienia współczynnika amortyzacji, z uwzględnieniem podatku VAT i nieuwzględnieniem obniżenia o współczynnik odchylenia materiałów lakierniczych wynosi 9.064,95 zł. Wartość szkody w wariancie z koniecznością dostarczenia faktur, z uwzględnieniem podatku VAT i nie uwzględnieniem obniżenia o współczynnik odchylenia materiałów lakierniczych, wynosi 5.595,74 zł. Towarzystwa ubezpieczeń stosują obniżenie wartości materiałów lakierniczych o 67%.

Powód przedstawił również prywatną kalkulację naprawy sporządzoną przez (...) Sp. z o.o., wedle której koszty naprawy z VAT wynoszą 9.064,95 zł z podatkiem VAT i 7.430,29 zł bez VAT. Zażądał od pozwanego dopłaty odszkodowania w kwocie 4784,86 zł. Pismem z dnia 23 listopada 2012 roku strona pozwana poinformowała, że żądania powoda są nieuzasadnione.

Sąd dał wiarę zebranych w sprawie dokumentom oraz opinii biegłego S. K., który poza opinią pisemną złożył też ustne wyjaśnienia na rozprawie poprzedzającej wydanie wyroku.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał roszczenie pozwu prawie w całości za uzasadnione. Wskazał, że strona pozwana nie kwestionowała zawarcia umowy (art. 805 k.c.), ani swojej odpowiedzialności a spór dotyczył wysokości odszkodowania. Zgodnie z ogólnymi warunkami umów obowiązującymi w dacie zawarcia umowy ubezpieczenia i przedłożonymi do sprawy przez pozwanego, wycena kosztów naprawy pojazdu dokonywana jest z uwzględnieniem cen usług i części zamiennych stosowanych w dniu ustalenia odszkodowania (§ 22 ust. 1 owu z dnia 12 lutego 2008 roku). Zgodnie z § 22 ust. 3 pkt. 1 owu, jeżeli w umowie ubezpieczenia przyjęto wariant (...), ustalenie odszkodowania następuje na podstawie uprzednio uzgodnionych z (...) S.A. kosztów i sposobu naprawy przez warsztat wykonujący naprawę w oparciu o normy czasowe producenta pojazdu oraz ceny części materiałów zawarte w systemie A.lub E.. Na wniosek ubezpieczonego ustalenie odszkodowania może być dokonane według zasad w wariancie (...)(pkt. 2). Dopiero, gdy całkowite koszty naprawy przekraczają wartość ustaloną według zasad określonych w pkt. 2 (...)odszkodowanie może być ustalone na podstawie kompletu oryginałów rachunków lub faktur VAT, dotyczących robocizny, części zamiennych i materiałów (w tym lakierniczych) pod warunkiem złożenia ich do akt szkodowych (§ 22 ust. 3 pkt. 3). Strona pozwana podnosiła w toku sprawy, że skoro powód nie przedłożył rachunków i faktur, to nie może żądać zmiany wyceny.

Powód nie żądał wypłaty odszkodowania na podstawie faktur i rachunków, ponieważ ich nie przedstawiał, żądał jedynie prawidłowego wyliczenia odszkodowania – bez zastosowania amortyzacji na części, pomniejszenia należności podatek VAT oraz pomniejszenia wartości naprawy lakierniczej. Sąd I instancji przyjął za powodem, że pomniejszenie cen części zamiennych może być stosowane jedynie w wariancie (...), w którym płacąc niższą składkę ubezpieczony wyraża zgodę na wyliczenie kosztów niższych od rzeczywistych kosztów naprawy. W wariancie (...) powód zapłacił

wyższą składkę i może żądać wypłaty odszkodowania ustalonego w oparciu o ceny usług stosowane przez zakłady z uwzględnieniem VAT. Tym bardziej, że J. S. nie składał wniosku o zastosowanie § 22 ust. 3 pkt. 2 owu i ustalenie odszkodowania w wariantcie (...). Był bowiem przekonany, że zgodnie z treścią umowy ustalenie odszkodowania nastąpi w wariantcie (...), bez obniżek wynikających z § 22 ust. 2 owu. Wyplacono powodowi kwotę 4.280,09 zł, która nie stanowi rzeczywistych kosztów naprawy pojazdu. Jak wynika z opinii biegłego sądowego, całkowite koszty naprawy pojazdu są bowiem wyższe niż określone w kalkulacji naprawy przez (...) S.A. i wynoszą 9.064,95 zł (wraz z VAT). W ocenie Sądu Rejonowego, strona pozwana nie mogła jednak zastosować bez stosownego wniosku powoda wyliczeń stosowanych do wariantu (...). Powód, będący konsumentem zawarł umowę ubezpieczenia, ustalając wariant i opłacając składkę. Wbrew twierdzeniom pozwanej, treść § 22 ust. 3 owu wcale nie świadczy o konieczności ustalenia odszkodowania na podstawie kompletu faktur i rachunków, skoro jego treści użyto sformułowania „odszkodowanie może być ustalone”. Postanowienia ogólnych warunków ubezpieczenia, będące elementem treści łączącego strony stosunku obligacyjnego muszą być z kolei sformułowane jednoznacznie i w sposób zrozumiały. Niekorzystne konsekwencje wadliwej i niedbałej redakcji tych postanowień nie powinny obciążać ubezpieczającego. Ubezpieczyciel jest zobowiązany do zapłaty na rzecz powoda odszkodowania za zniszczony pojazd, co oznacza zapłatę pełnego poszkodowania w granicach adekwatnego związku przyczynowego. Skoro suma ubezpieczenia pojazdu została określona z uwzględnieniem podatku VAT, zatem również odszkodowanie winno ten podatek uwzględniać.

W kontekście dalszych zarzutów pozwanego Sąd I instancji stwierdził, że nie ma również znaczenia fakt podnoszony przez stronę pozwaną, że powód wystąpił z roszczeniem dopiero po upływie prawie trzech lat od daty zaistnienia szkody - bezpośrednio przed upływem terminu przedawnienia,

Kwota zasądzona wyrokiem wynika z różnicy między oszacowaną przez biegłego kwotą 9.064,95 zł a kwotą wyplaconą przez ubezpieczyciela w wysokości 4.280,09 zł.

Jedynie w stosunku do odsetek liczonych d dnia 23 stycznia 2010 roku powództwo należało oddalić. Odsetki za opóźnienie w płatności należą się zatem dopiero od daty otrzymania przez stronę pozwaną wezwania do zapłaty pozostałej części szkodowania (art. 481 §1 k.c).

Powyższy wyrok zaskarżył apelacją pozwany zarzucając:

- naruszenie przez Sąd I instancji przepisów prawa procesowego – art. 233 § 1k.p.c., które miało wpływ na wynik sprawy – poprzez dowolną ocenę dowodów, nie znajdującą uzasadnienia w zebranych w sprawie materiale dowodowym;
- naruszenie prawa materialnego art. 805 k.c. w zw. z § 22 ust.3 p-kt 1, 2 i 3 owu autocasco dla klienta indywidualnego oraz małego i średniego przedsiębiorcy z wz. z art. 353¹ k.c. – przez zastosowanie rozszerzającej interpretacji owu a tym samym zasady swobody umów;
- naruszenie przepisów prawa materialnego przez błędną wykładnię art. 361 §1 k.c. i 824 §1 k.c. w z § 22 ust.3 pkt 3 i § 22 ust.2 pkt 4 owu – przez błędne ustalenie, iż zasadne jest zasądzenie odszkodowania obejmującego podatek VAT, w sytuacji gdy powód nie przedłożył faktur lub rachunków za naprawę, nie wykazując iż poniósł koszty związane z podatkiem VAT, a nadto nie uwzględnienie amortyzacji części.

W dopowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Podniósł, że zaskarżony wyrok jest zasadny a przy jego wydaniu nie doszło do uchybień wskazanych przez skarżącego.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje :

Apelacja pozwanego nie ma uzasadnionych podstaw.

Wyrok Sądu Rejonowego jest prawidłowy. Nie zachodzą uchybienia, które Sąd Okręgowy bierze pod uwagę z urzędu, a których skutkiem byłyby nieważność postępowania (art. 378 § 1 k.p.c.).

Przechodząc do oceny stanowiska Sądu Rejonowego zawartego w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, Sąd Okręgowy w całości podziela i przyjmuje za własne dokonane przez Sąd I instancji ustalenia, jak i przedstawioną ocenę prawną przedmiotowej sprawy. Wobec pełnej aprobaty stanowiska sądu I instancji w przedmiocie ustalenia stanu faktycznego, jak i oceny prawnej, nie jest wymagane ponowne dokonywanie przez sąd odwoławczy analizy zebranego materiału dowodowego czy też powielanie poglądów prawnych sądu orzekającego. Tym samym Sąd Okręgowy przy uzasadnianiu swojego wyroku apelacyjnego ograniczył się do oceny ustaleń i rozważań Sądu I Instancji, które są kwestionowane przez apelującego.

Kwestionując zaskarżone orzeczenie skarżący sformułował zarówno zarzuty naruszenia przepisów prawa materialnego, jak i przepisów procedury cywilnej. Ponieważ zarzuty naruszenia prawa materialnego mogą być właściwie ocenione tylko na tle prawidłowo ustalonego stanu faktycznego, w pierwszej kolejności wymaga rozważenia zarzut naruszenia przepisów procesowych.

Podniesiony przez pozwanego zarzut naruszenia przepisów postępowania, w szczególności art. 233 k.p.c., Sąd Okręgowy uznał za chybiony i nie znajdujący oparcia w zgromadzonym w sprawie materiale dowodnym. Skarżący zarzuca w szczególności, że Sąd I instancji w sposób nieuprawniony przyjął, że powód nie został poinformowany o zasadach obowiązujących przy rozliczeniu. Zarzut ten jest wewnętrznie sprzeczny. Z jednej strony skarżący wskazuje, że powód nie przedłożył ani rachunków ani faktur, w związku z czym strona pozwana nie była zobowiązana do przedstawienia informacji przed przedłożeniem tych dokumentów. Z drugiej strony zarzuca, że powód w toku procesu nie kwestionował, aby zasady te nie były mu znane. Na wykazanie faktu, iż powód otrzymał informację o przedmiotowych zasadach, pozwany nie przedstawił żadnego potwierdzenia (art. 6 k.c.). Sąd Rejonowy ustalił, że w aktach szkody brak jest dowodu przedstawienia powodowi informacji o tych zasadach i w konsekwencji doszedł do wniosku, że o zasadach tych powód nie wiedział. Ustalenie to jest konkretne oraz oparte na logicznych przesłankach. Nie sprzeciwia się mu okoliczność, że powód był zatrudniony w (...) S.A. w N., tym bardziej, że był on zatrudniony na wysokim stanowisku dyrektora inspektoratu. Zgodnie z obowiązującym orzecznictwem do naruszenia przepisu art. 233 k.p.c. mogłoby dojść tylko wówczas, gdyby skarżący wykazał uchybienie podstawowym regułom służącym ocenie wiarygodności i mocy poszczególnych dowodów, tj. regułom logicznego myślenia, zasadzie doświadczenia życiowego i właściwego kojarzenia faktów (zob. wyrok SN z dnia 16.12.2005r. – III CK 314/05, Lex 172176). Dodatkowo zarzut naruszenia art. 233 k.p.c. tylko wtedy może być uznany za uzasadniony, jeżeli Sąd zaprezentuje rozumowanie sprzeczne z regułami logiki bądź z doświadczeniem życiowym. Nie może natomiast polegać on na przedstawieniu przez stronę alternatywnego stanu faktycznego, lecz jedynie na podważeniu przesłanek tej oceny z wykazaniem, że jest ona rażąco wadliwa lub oczywiście błędna (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2001 r., II CKN 588/99, LEX nr 52347). Tymczasem Sąd Rejonowy w uzasadnieniu swojego orzeczenia wskazał przyczyny dania wiary zeznaniom zarówno dokumentom, których treść nie była przez strony kwestionowana, jak i opinii biegłego.

Nietrafny okazał się również zarzut apelacji polegający na naruszeniu przez Sąd I instancji prawa materialnego. W tym zakresie wskazał skarżący, że zgodnie z § 22 ust. 3 pkt 1 owu, ustalenie odszkodowania powinno nastąpić na podstawie uprzednio uzgodnionych z (...) S.A. kosztów i sposobu naprawy przez warsztat wykonujący naprawę w oparciu o normy czasowe producenta pojazdu oraz części materiałów zawarte w systemie A. lub E., albo zgodnie z §22 ust. 3 pkt 3 owu – gdy całkowity koszt naprawy przekracza wartość ustaloną według zasad określonych w § 22 ust. 2 owu ((...)) – odszkodowanie może być ustalone na podstawie kompletu oryginałów rachunków lub faktur VAT dotyczących robocizny, części zamiennych i materiałów – w tym lakierniczych, pod warunkiem ich złożenia do akt szkodowych (...) S.A. Treść owu nie wymienia natomiast kosztorysu jako podstawy ich ustalenia należnego odszkodowania. Przepis enumeratywnie wylicza rodzaj dokumentów wskazując na oryginały rachunków lub faktur VAT stanowiących podstawę wyliczenia zawartości odszkodowania w wariantcie (...) – gdy całkowity koszt naprawy przekracza wartość ustaloną według zasad określonych w §22 ust. 2 ((...)).

Przede wszystkim postanowienia umowy ubezpieczenia, w tym i tzw. ogólne warunki ubezpieczenia stanowiące zgodnie z wolą stron integralną część umowy - które to warunki zostały uchwalone przez stosowny organ ubezpieczyciela - są jedynie tzw. wzorcem kwalifikowanym i wiążą strony tylko dlatego, że stały się częścią umowy (art. 384 § 1 k.c. i art. 385 § 1 i § 2 k.c.). Nie mają charakteru normatywnego i nie mogą być źródłem prawa i normą prawnomaterialną (zob. w. Sądu Najwyższego z dnia 15 kwietnia 2004 r., IV CK 247/03, LEX nr 585859). Podlegają natomiast wykładni z uwzględnieniem dyrektyw interpretacji oświadczeń woli określonych w art. 65 § 2 k.c. i to z uwzględnieniem wynikającej z art. 385 § 2 k.c. zasady interpretacji niejasnych postanowień wzorca w sposób korzystny dla ubezpieczającego (wyroki SN: z dnia 26 sierpnia 2009 r., I CSK 46/09, LEX nr 1396361 i z dnia 26 stycznia 2006 r., V CSK 90/05, LEX nr 195430).

Przechodząc wobec tego do wykładni poszczególnych postanowień wiążącego strony wzorca wskazać trzeba w pierwszej kolejności, że przywołany powyżej § 22 ust. 3 pkt 1 owu wyraźnie stanowi, że jeżeli w umowie przyjęto wariant (...), ustalenie odszkodowania powinno nastąpić na podstawie uprzednio uzgodnionych z (...) S.A. kosztów i sposobu naprawy przez warsztat wykonujący naprawę w oparciu o normy czasowe producenta pojazdu oraz części materiałów zawarte w systemie A. lub E.. Odszkodowanie to nie może być zatem uzgodnione dowolnie. Powinno bowiem odpowiadać rzeczywistym kosztom naprawy (art. 361 §1 i 2 k.c.). Obniżenie odszkodowania o amortyzację części czy pomniejszenie kosztów naprawy o 67% wartości materiałów lakierniczych, co zasadnie podkreślił już Sąd Rejonowy, nie znajduje żadnego oparcia ani w kalkulacjach napraw ani w umowie. Prawidłowo zostało ono wyliczone w opinii biegłego S. K., stanowiącej podstawę wyrokowania przed Sądem I instancji.

Według § 22 ust. 3 pkt 2, na wniosek ubezpieczonego ustalenie odszkodowania może być dokonane według zasad obowiązujących w wariantcie (...). Wariant ten przewiduje obniżenie odszkodowania o wartość podatku VAT oraz pomniejszenie cen części zamiennych o amortyzację według przedstawionych wskaźników procentowych. Jeżeli okaże się, że całkowite koszty naprawy przekroczą wartość wyceny odszkodowania, odszkodowanie „może być” ustalone na podstawie kompletu oryginałów rachunków lub faktur VAT dotyczących robocizny, części zamiennych i materiałów – w tym lakierniczych, pod warunkiem ich złożenia do akt szkodowych (...) S.A. (§ 22 ust. 3 pkt 3 owu). Przyjąć należy, że postanowienie zawarte w § 22 ust. 3 pkt 3 owu będzie mieć natomiast zastosowanie do sytuacji, kiedy ubezpieczony posiadający umowę w wariantcie (...) zechce skorzystać z możliwości złożenia wniosku objętego § 22 ust. 3 pkt 2 owu. Złożenie wniosku, o jakim mowa w § 22 ust. 3 pkt 2 owu oznaczałoby przyjęcie przez ubezpieczonego takiego sposobu likwidacji szkody, według którego koszty naprawy najpierw policzone zostałyby z zastosowaniem amortyzacji na części, pomniejszenia należności o podatek VAT oraz pomniejszenia wartości naprawy lakierniczej (...). Dopiero w dalszej kolejności, po stronie takiego ubezpieczonego pozostawałby wybór, czy akceptuje odszkodowanie w kwocie tak ustalonej i przyjmuje świadczenie, czy też uznając, że tak wyliczone koszty nie odpowiadają rzeczywistym kosztom naprawy, przedłoży komplet oryginałów rachunków lub faktur VAT dotyczących naprawy ubezpieczycielowi. Tylko wówczas odszkodowanie „może być”, ustalone na podstawie tych dokumentów.

Jak słusznie uwypuklił to Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia, powód rozumiejąc w przedstawiony wyżej sposób postanowienia umowy, wniosku w trybie § 22 ust. 3 pkt 2 owu w ogóle nie składał. Zawarł ubezpieczenie w wariantcie (...) płacąc wyższą składkę za ochronę, dlatego też miał podstawy twierdzić, że może domagać się odszkodowania bez zastosowania amortyzacji na części, pomniejszenia należności o podatek VAT oraz pomniejszenia wartości naprawy lakierniczej, co następuje w przypadku wyboru tańszego ubezpieczenia w wariantcie (...), gdzie płacąc niższą składkę ubezpieczony niejako wyraża zgodę na wyliczenie kosztów niższych od rzeczywistych kosztów naprawy. Tak przedstawioną interpretację postanowień wiążącej strony umowy uznać trzeba za odpowiadającą rzeczywistej woli stron i prawidłową. Nawet jeżeli przyjąć, iż zapisy z § 22 ust 3 pkt i i 2 odnoszą się do siebie bezpośrednio, jako niejednoznaczny nie wiążą powoda w tym zakresie. Określenie świadczenia, do którego zobowiązany jest ubezpieczyciel „w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku” (art. 805 § 1 i 2 k.c.) nie może bowiem odbyć się jedynie z wyłącznym zastosowaniem nieprecyzyjnego brzmienia postanowień owu, a więc z pominięciem zgodnej woli stron umowy i to określonej przy zastosowaniu przesłanek wynikających z art. 65 § 2 k.c.

Jak podkreślono już, wszelkie niejasności sformułowań postanowień owu obciążają ubezpieczyciela, a przy wykładni woli stron umowy ubezpieczenia i ustalaniu w ten sposób treści stosunku prawnego ubezpieczenia, niejasności te powinny być brane pod uwagę na korzyść ubezpieczającego i prowadzić do przyjęcia takiej treści łączącego ich stosunku prawnego, która byłaby zgodna z wolą ubezpieczającego, gdyby niejasności tych nie było (wyrok SN z dnia 12 stycznia 2007 r., IV CSK 307/06, LEX nr 238967). Dlatego też twierdzenie ubezpieczyciela, że analizowane postanowienia owu dają mu podstawę do każdorazowego obniżenia odszkodowania w wariantcie (...) na zasadach dotyczących wariantu (...), nie może być uznane za prawidłowe. Raz jeszcze wskazać trzeba, że w owu nie ma żadnego postanowienia, które w sposób jasny i kategoryczny wprowadzałyby takie rozwiązanie. Postanowienia takiego nie zawiera w szczególności § 22 ust. 3 pkt 4 owu, który dotyczy odmienniej sytuacji. Stanowi on bowiem, że w razie dokumentowania naprawy samochodu rachunkami bez uprzedniego uzgodnienia z (...) S.A., a którym mowa w § 22 ust. 3 pkt 1 owu, ustalenie odszkodowania następuje na podstawie tych rachunków, ale zweryfikowanych przez (...) S.A. do poziomu średnich cen usług naprawczych stosowanych na danym terenie oraz cen części zamiennych i materiałów (w tym lakierniczych) maksymalnie do wartości zawartych w systemie A. lub E.. Przyjęcie tego rodzaju interpretacji stawiałoby ubezpieczonego w skrajnie niekorzystnej sytuacji, skoro wybierając droższy wariant (...) miałby otrzymać ochronę ubezpieczeniową nie odbiegającą niczym od ochrony udzielonej osobom, które skorzystały z tańszej formy ubezpieczenia AC w wariantcie (...).

W kontekście zarzutu naruszenia przez Sąd przepisu art. 353¹ k.c. wskazać należy, że niejednoznaczne postanowienia umowy nie mogą być interpretowane na korzyść jednej ze stron, i ze szkodą dla drugiej, chyba że zamiarem stron było nierówne ukształtowanie ich praw i obowiązków. Istnienia takiego zamiaru po stronie konsumenta ubezpieczyciel jednak nie wykazał (art. 6 k.c.). Inaczej jest zresztą, jak w konkretnej sprawie, gdy umowa została przedstawiona konsumentowi z góry ustalonej i niepodlegającej negocjacom formie wzorca umownego, którego treść została inkorporowana do stworzonego na podstawie umowy stosunku obligacyjnego. Zgodnie z przywołanym już art. 385 § 2 k.c., niejednoznaczne postanowienia wzorca umownego, tłumaczy się zawsze na korzyść konsumenta (zasada (in dubio contra proferentem)).

Szkodą w rozumieniu przepisu art. 361 k.c. jest różnica między stanem majątku poszkodowanego, jaki zaistniał po zdarzeniu wywołującym szkodę, a stanem tego majątku, jaki istniałby, gdyby nie wystąpiło to zdarzenie. Obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawić, odszkodowanie bowiem ma wyrównać uszczerbek majątkowy powstały w wyniku zdarzenia wyrządzającego szkodę, istniejący od chwili wyrządzenia szkody do czasu, gdy zobowiązany wypłaci poszkodowanemu sumę pieniężną odpowiadającą szkodzie ustalonej w sposób przewidziany prawem. Przy takim rozumieniu szkody i obowiązku odszkodowawczego nie ma znaczenia, jakim kosztem poszkodowany faktycznie dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle to uczynił albo zamierza uczynić (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2001 r. III CZP 68/01 OSNC 2002/6/74). Stosownie do ogólnej zasady wyrażonej w treści § 22 owu, wycena kosztów naprawy uwzględnia ceny usług i części zamiennych stosowanych w Polsce w chwili ustalenia odszkodowania. Ustalenie odszkodowania bez podatku VAT przewidziano w wariantcie (...) (§ 22 ust. 2 owu). Ograniczenia takiego nie wprowadzono w sytuacji, gdy umowa zawarta została w wariantcie (...) a likwidacja szkody następuje w trybie przewidzianym w § 22 ust. 3 pkt 1 i 4 owu. Stąd też zarzut pozwanego polegający na błędnym ustaleniu, że zasadne jest zasądzenie na rzecz powoda odszkodowania obejmującego podatek VAT, mimo iż powód nie przedstawił faktury VAT potwierdzającej zapłatę tego podatku, uznać należało za nieusprawiedliwiony. Zgodzić w tym miejscu należy się bowiem z tezą przywołanej przez Sąd I Instancji uchwałą 7 s. Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2007 r. (III CZP 150/06, OSNC 2007/10/144), według której odszkodowanie za szkodę poniesioną w wyniku uszkodzenia pojazdu mechanicznego związku z ruchem tego pojazdu, ustalone według cen części zamiennych i usług, obejmuje kwotę podatku od towarów i usług (VAT) w zakresie, w jakim poszkodowany nie może obniżyć podatku od niego należnego o kwotę podatku naliczonego.

W tych wszystkich okolicznościach, wobec bezzasadności zarzutów zgłoszonych w przez skarżącego, Sąd Okręgowy oddalił apelację na zasadzie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania orzeczono stosownie do treści art. 98 i art. 108 § 1 k.p.c. zasądzając na rzecz powoda kwotę 467 zł, na którą złożyły się koszty zastępstwa adwokackiego przez sądem odwoławczym (§ 13 ust. 1 pkt 1 oraz § 6 pkt 3 rozp. MS z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu; Dz.U.2013.461 j.t.) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa.